

לא תמד מצליח האב להשתלט על ילדו.
"אם כן, הריהו אב בלתי-מוצלח."
"ייתכן..."

דושיח קולע זה הפיג את המתח, ומאר חו רגע ואילך התנהלה השיחה בקלילות. שי הצדדים נפרדו במצב רוח טוב. לאחר הכל, הם ידעו כי מגמת הפגישה והשחית היתה תעמולתית בלבד.

מנוון דויה על גרגלים

באביב 1951 שכח נשיא ארצות-הברית הארי טרומן את עצמו, הסייע את בתי הדי מרת, מרגרט, במכונית-השרד שלו למסיבה זמרה סרט שנוערה בחזות-פאר במרחק 40 קילומטר מחשינגטון. כשנתגלה עובדה זו קמה זעקה ציבורית שלוחתה חישב מומחים שברקו ומצאו עד לעשירית הכסף האחרונה כמה עלו דלק ובלאי המכונית של נסיעה זאת למשלם המסים האמריקאי. זעקה זאת נטלה מכל מחזיק מכונית שרד ממ" שלתית בארצות-הברית את התאבון לנסיעות חיים נוספות.

לו היתה עובדה דומה מתגלה בישראל, למשל של פקיד משרד החקלאות הנוטע לבאר-שבע בכל יום שוק כדי לקנות ליתו מצרכים זולים, קרוב לוודאי שלא היתה

הפתרון: סנדרים. שורת המתנדבים לא הסתפקה בהגשת הדו"ח, נידבה גם שורת הצעות העלולות לתקן את המצב. מלבד הצעות כה יסודיות כריכוז המכוניות (שאינו אלא הקמה מחדש של שירות הנסיעה, קרבנה הראשון של זערה לבון 1951) יהי עמדת מכוניות פרטות רק לרשות 17 המנהל לים הכלליים (16 המשרדים ומשרד מבקר המדינה), באה גם שורת הצעות מפורסות יותר, כמו:
• לאסור לימוד נהגות על רכב ממשלתי.
• להעדיף סנדרים בעת רכישת מכוניות חדשות, כי טנדרים מסייעים יותר עובדים ואין להוטים אחריהם כל כך.

משפט צנורות רשמיים

ביום ו' שעבר, שעה שהמון רב האוין לחקירה המוקדמת בפרשת רוזנברג (ראו: מסגרת), חקר בית-הדין המחוזי התלאאביבי בפרשה מסובכת אחרת. יגאל בורג, מי שהיה פקיד במחלקת-המים של עיריית רחובות, ישב באולם הדין למחצה, האוין לרשימה הדגונית של 25 האשמות בגניבה, השיב על כל אחת מהן בקול חלוש: "לא אשם".

לשני המשפטים היה צד משותף: השחנות הכולסת אישם בליבם של מוסדות הציבור. אולם הניגוד כיניהם היה גדול מן הדמיון: פרשת רוזנברג זכתה למכ-

גב גניבות אחרות. לעומת זאת, נמנע ראש העיר מלהסביר מדוע לא פוטרו עובדים אחרים ממשרותיהם ולא הובאו לדין. בורג המשיך לרשום רשימות, ולתת עצות לריס-מן, ולבסוף ביקש רשות לחקור חקיר זה צולבת את יהודה בירמן, מנהל עבודה במחלקת-המים הרחובותית. הוא חקר את בירמן משך חצי שעה, חיקה את הפונות הקלאסיות של עורכי-דין קולנועיים, הצליח לבסוף לסחוט ממנה-להעבודה הודאה מפתיעה: גם בירמן גבה כספים, מסר אותם לשש בורג הצטער במקצת, כאשר פנה אליו סיגורו, ביקש לשחרר את העד.

השופט הכריז על הפסקה. בורג סגר את תיקו עב-הכרס, המלא מפות ומסמכים, מיהר החוצה. הוא רצה לראות את המתרחש במשפט רוזנברג: עדיין נותרו לו שעות מספר לפני נסעו לפתח-תקוה, בה הוא עובד כפסני חרן בבית-קפה.

תל-אביב הצלחתו של לא-יוצלח

השבוע, לאחר חופשת-אינס בת 6 חודשים, שעלתה למשלם-המסים התלאאביבי 4500 לירות, ששולמו כמשכורת-חיים, הוחזרו לעבודתם שלושה ממנהלי-העבודה הבכירים של מחלקת-הנהגות העירונית: יוסף כהני, יצחק לרר ואברהם לוי.

היה זה סיומה של פרשה ארוכה, שהת-

חוצאה: תוך ימים ספורים התפוצצה ה-פשיה על כותרות העיתונים. ביהוד התקיימו עתוני הערב את האחראי למחלקת הנהגות, סעדיה שושני, ציי. כי התקציב בן מאות אלפי הלירות שניתן למחלקה לא הספיק כדי לגדל פרחים בגני-העיר, הכריח את שושני לקנות ורי-פרחים בחנויות, כדי לשלם כמתנות לרגל ראש-השנה ותבר-הסטה. כעבור ימים ספורים כבר היתה הצלחתו של האגרונום הלא-יוצלח מושלמת: מנהלי העבודה יצחק לרר, אברהם לוי ו-יוסף כהני נתבקשו לצאת לחופשה בתשלום, עד לסיום החקירה נגדם.

מסמכים משכניעים. החקירה, שהתנהלה במשרדו של מבקר-המדינה, נמשכה בעצלתיים. שלושת הנאשמים הודו כי הם השגיחו על ביצוע ריצוף-השבילים בבית-הקברות בנבעת-שאי, אך הכחישו בכל תוקף את האשמות האחרות. סיפר חיה יצחק לרר: לאחר 15 שנות עבודה בעירייה מגיע לכל אחד מאיתנו חופשה של חודש לשנה. נוסף על כך צברנו את שעות העבור דה הנוספות ל-20 ימי-חופש בשנה. ה-עבודה בשביל חברא-קדישא נעשתה עלידינו בשנים 1953-1951, תוך ניצול ימי-חופשה אלה.

שני החשודים האחרים תמכו בלרר, ניסו לסתור את האשמות האחרות, טענו כי:

• הפועלים שביצעו את העבודה בבית-הקברות לא היו פועלי עיריית תל-אביב: היו אלה פועלי-דיחק שסיימו את עבודתם בעירייה, נשכרו עלידי הנאשמים באופן פרטי.

• תמורת החומרים, בהם בוצעו העבור דות, שלמו מנהל-העבודה מכיסם.

השלושה לא הסתפקו בטענות מילוליות, הם הגישו למבקר-המדינה שפע של מסמכים, אשר העידו לטובתם. בין המסמכים: חשבון על סך 10 אלפים ל"י, ששומו לפי פקי כורכר, אשר שימש כחומר העיקרי לסלילת-השבילים.

נראה כי המסמכים שיכנעו את מבקר המדינה. אולם הם התקשו לשכנע את חברי הוועדה העירונית המיוחדת, שהוקמה לצורך בירור הפרשה. רק בשבוע שעבר, לאחר הסחה ממושכת של האשמות הדדיות הגיעו חברי הוועדה — אליעזר פרי, סעדיה שושני ומשה איכילוב — למסקנה אחידה: שלשת מנהלי-העבודה חפים מכל פשע.

תעשייה הזוכה והרכבת

"לא קיבלתי כל הזמנה לבוא לבית-המשפט", אמר השבוע תעשיין חומר-ריסוס ל-הדרס, מרדכי טנצר. על התביעה בסך של 200 אלף ל"י, אשר הגישה נגדו חברת של, נודע לו רק מן העיתונות יחד עם זה נידעה לו האשמה המפתיעה, שהוטחה נגדו: ייצור חומרי ריסוס לפי נוסחות סודיות של של.

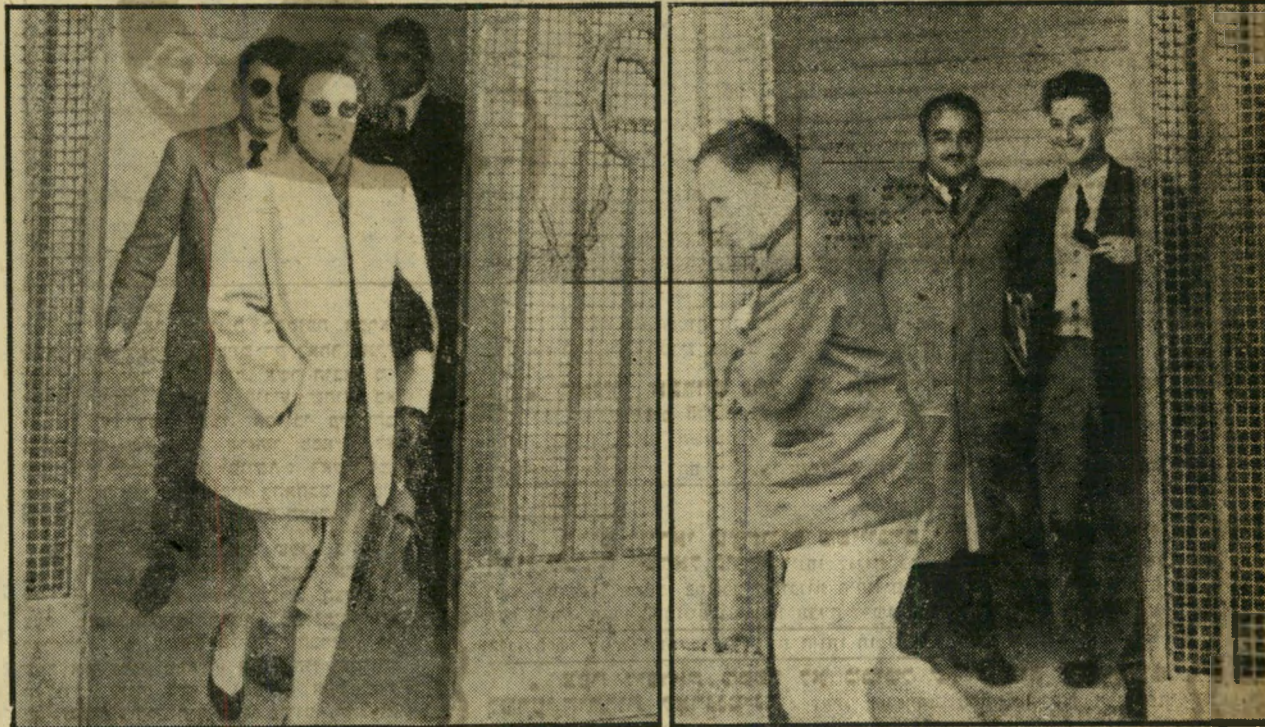
לא היתה זו התביעה הראשונה של של נגד טנצר: לפני חודשים תבעה החברה הגדולה את היצרן לדין באשמה שימוש בקופסות ותחיות דומות לאלה של של.

בשני המקרים ראה טנצר תופעה אחת ויחידה: נסיון של חברת-ענק מונופוליסטית להחניק יצרן בודד. לדבריו החלו נס-משרתה ככימאי ראשי ויועץ טכני של של, פוטר לפני מנהל החברה, דבר יחידים בן-אמוץ את תוכניותיו לעתיד: הוא יסקיע את כל הנסיון, אשר רכש משך 15 שנות עבודתו בחברה, בהקמת בית-החרושת משלו לחומר-ריסוס.

בן-אמוץ קפץ ממקומו כבעס, נזכר טניצר, הוא איים עלי והזהיר אותי: הרכבת תמשיך בדרך ולא תעצור בפני הזוכה.

הארץ

25 כשרונות נבחרו עלידי הנהלת אהל מתוך 0 מועמדים. (מערב).
מנחם רושצ'יק, תל-אביב הנבחרים ישתתפו במחזה הרואה ואינו נראה.
תושב מטולה נאשם בארבע אביי רות חמורות (הארץ).
אהרן כהן, ירושלים אביד גבול-הצפון?

סניגור ריטרמן ונאשם בורג (ימין), קטיגור וודנשטיין פוזות קלאסיות

חילה עוד ביוני 1954, כאשר הגיעו לדין ראש עיריית תל-אביב, חיים לבנון, מבקר המדינה וכמה אישים אחרים העתקים של מכתב בעילום-שם. המכתב נכתב, כנראה, עליוני אגרונום מוסמך, אשר לא שבט נחת מעבודתו בעירייה, נתקנא במנהלי-העבודה, חסרי התואר המדעי, גילה בין השאר כי:

• מנהלי-העבודה מסויימים ביצעו עבודות גננות וסלילה בסך כולל של 33 אלף לירות ישראליות, עבור חברא-קדישא, בבית-הקברות החדש בנבעת-שאי.

• העבודה נעשתה בשעות, בהן היו מנהלי-העבודה חייבים למלא את התפקידים בעירייה.

• העבודה בוצעה עליוני פועלי העירייה, שהשתמשו בחומרים, אשר נלקחו ממחסני עיריית תל-אביב.

חופשה בתשלום. מבקר-המדינה עיין בככתב, מיהר לפתוח בחקירה חשאית. שאר מקבלי המכתב שתקו, ואפשר שהפרשה לא היתה מסתנת החוצה, אילולא התגלגל אחד מהעיתקים-המכתב לידו של מזכיר העיר, יהודה נדיב.

לנדיב לא היתה כל טינה על מנהל מחלקת הנהגות, אברהם קראן. אולם הוא ראה בפרשה הזמנות מצויינת לסדר חשבונות ישנים עם כמה מחברי מועצת-העירייה. ה-

סימום של פרכימת, בה בשעה שמשפט בורג טושטש — כנראה במכוון: כל העדים הי-ראשיים, כתובים ראש-עיריית רחובות, בן-ציון הורוביץ, הוזמנו למקום דווקא בשעה שכל העיתונאים היו עסוקים ברוזנברג. ה-קהל באולם היה מורכב רק משלושה כתבים וצלם-עיתונות אחד.

הנאשם הפך לחוקר. הנאשם היה במצב רוח מרוס: הוא אמר שהוא נאבק נגד כל הנסיגות להורים את הפרשה בצנרת רשמיים, לגנוז את תיקו, היות והוא רצה לגלות לכל את זהותם של הגנבים האמיתיים. הוא הכיר כל פרט ופרט של הפרשה: הוא תיקן את ביטוי השמות, עוד לקטיגורית החיננית, שולמית הלגשטיין, למצוא מסמך חשוב, הגיש לגראפולוג של המשטרה זכוכית מגדלת (בורג הינו בולאי) כאשר האחרון נתקשה בפיענוח מכתב מסוי. הוא הודה כי הוא לקח את הכסף, אך טען כי הכסף נמסר למרדכי שש, מנהל מחלקת-המים של רחובות.

עדויותיהם של עדי-התביעה היו ראויות להשקפה. הסניגור, ראובן ריטרמן, הצליח להוציא מפיו של עוור מפקח מחוזי יוסף זינגר את העובדה כי משך השנתים האחרונות היה כל ילד מוסגל לגלות את הגניבת בות בעיריית רחובות. כן אלץ הסניגור את הורוביץ להודות כי בעירייה אירעי-

קמה כל זעקה. כי זהו בדיוק מה שאותו פקיד עושה זה חודשים רבים, מבלי שייענש, כפי שמגלה שורת המתנדבים הירושלמית בדויה בן 8000 מלים אותו הגישה, ערב הדיון בתקציב החדש, לשרי הממשלה. למ-בקר המדינה ולמנהלים הכלליים של משרדי הממשלה.

הכביסה של המנהל. חוליית מתגר מיוחדת של השורה חקרה את משק המכר גיות הממשלתי, הגיעה למסקנה צפויה מ-ראש: אופנה שימוש-הראוה במכוניות הי-ממשלתיות טרם חלפה מן הארץ.

ארבע מיליון הלירות לשנה המוצאות על הרכב הממשלתי מתבזבזות, במידה רבה, על מה שמחברי הדו"ח מגדירים כ-נסיונות קטנות (ומיותרות) של נהגים ונסיעות גדולות (ומיותרות לא פחות) של פקידים גבוהים.

היתה זאת תופעה לא מדהימה כלל כאשר, כחודש שעבר, נכנס אחד הנהגים הממשלתיים לחדר מנהלו ובפני האנשים הנוכחים בישיבה הודיע: "הבאתי את הכביסה של כבוד המנהל הכללי".

• טכום שהיה מאפשר להעלות את מש-כורתו של כל עובד מדינה ביותר מ-100 ל"י לשנה.